

TŐZSÉR ÁRPÁD

Világ-advent

Várákozunk. Megszoktuk. Mindig várunk valamit. A gyermek a fenőttkort, a felnőtt a megunt kormány bukását, s az öregember a Lét nevű kávézóban ül, s várja a Főurat, hogy lukas életét kifizethesse. Mostani várákozásunkról csak ennyit: valahogy immár túl hosszúra nyúlik. Vergilius fél évszázadig várta Saturnus eljövetelét, s már csak kétszer tíz évet kellett volna várnia, s meglátja a Magasság Küldöttjét. Nekünk a költőfilozófus Heidegger jövendölte meg az Új Ivadék eljövetelét, aki majd kiment bennünket a lételedésből. S akkor a születésünk előtti idő számunkra csak külföld lesz, amely messze van, de van, mi pedig csak próbálgatjuk a van-t, azaz a létet. S várunk. Östengerekre mint retrolehetőségekre ma nem is gondolunk, pedig mennyi lehetséges létezőtől vontuk meg kíválsunkkal az okot a megvalósulásra! Mert nincs sivárabb valami az okozatnál, mondta a függőhíd közepén egy költő. Kriszus után kétezer-tizenhetet írunk. Advent: Ádám s Éva gyertyája a koszorún már ég, panelbarlangjaink plafonján sziklakarcok arabeszkjei, időnként átrendeződnek. A teremtés körforgása a tekergetve haladó evolúció kígyójává egyenesedett. S mi tehetetlenül nézzük, elektronikus koppantóink hogyan oltják ki fényes bolygónkat. Nincs, aki az egyik istentől a másikig végiggondolná a kígyó hosszát, legyőznek bennünket eszközeink. Most még csak kollaborálunk velük. S várunk. Adventi koszorúnkon a Teremtés színháza: az első emberpár bite, a Capitolium reménye, a szeretet a kereszten, s a negyedik gyertya helyén váltig a Negyedik Ecloga negyedik sora kojtol: Ultima venit iam carminis aetas. Magyarul: az ember mindig a tudottat közelíti, az ismeretlent hitelesen csak a Vers tudja várni.

Iuvenalis a női hűségről és a senator szarváról

Pont egy éve: senator Postum szép neje eltűnt, megszökött egy harmadrangú pantomimessel, s meg sem álltak, amíg a Tyrrhén tengeren által nem hajóztak (közben az árbócokon mászkáló matróznép a szép dominát is meg-megmászta). Fedje homály, mit látott Ramszesz lelke s a Nílus „mímusaink” perverz és többszörösen is alantas játékából (mert hogy az altestük mimikája volt a fő-fő számuk!), azonban megjegyezendő, hogy azidőt, amit ott töltöttek, furcsa sötétült nappal is Aegyptus mezein: még Ré, a Napisten sem nézhette a két rossz lélek üzekedését. – Tegnapelőtt a szép Cornéliát (a szenátor-nét) újfent Rómában látták sétafikálni (már ha ugyan a gyaloghintózás sétafikálás!), és ma már a bíróság döntött az ügyében. Csakhogy nem, mint vártuk, ó jaj!, tempora!, mores! Postumné tisztelt polgárasszony, kit a színész erkölcsében megbántott, így ebben az ügyben ő sértett fél, s kártérítés jár neki. Punktum! Így a bírák! S nyilván arra megy ki a játék: Postumot s tisztét ne bökődje nagyon meg a – szarva.

